

HOOFDSTUK 13

DE RSG ONDER SAKKERS 1988 - 1993

“Het feit dat de RSG een school is waar, ongeacht de latere beroepskeuze, alle kinderen na de basisschool op terecht kunnen, legt een zware verantwoordelijkheid op ons. We willen en kunnen die dragen, waarbij intensieve contacten met alle lijnen, waarmee onze leerlingen in de naaste en verdere toekomst te maken krijgen, onontbeerlijk zijn”.

Rector A.B. Sakkers, Interview Ter Apeler Courant, 5 oktober 1988

De opvolger van Havinga wordt gevonden in Eenrum. Met Alexander Sakkers wordt er weer een jonge rector binnen gehaald. Alexander Sakkers is geboren op 28 mei 1948 in Delft. Hij is dus 39 als hij rector van de RSG wordt. Deze keer is het echter wel een rector met ervaring als leidinggevende. Sakkers is namelijk directeur van de Mavo –LBO school in Eenrum als hij solliciteert op de functie van rector. Het is voor het eerst, dat een sollicitatiecommissie van de school mee mag praten over de benoeming. Een delegatie, bestaande uit leraren en onderwijsondersteunend personeel, vertrekt naar Den Haag om de brieven door te nemen. Ligt de voorkeur van Den Haag bij een vrouwelijke rector (in het kader van het emancipatiebeleid van de overheid), de schooldelegatie kiest voor enkele mannelijke kandidaten om gesprekken mee te voeren. Uit de gesprekken komt al snel Alexander Sakkers als de meest geschikte kandidaat naar voren.

Sakkers weet bij zijn aanstelling dat hij voor een belangrijke klus staat. De eerste stappen zijn gezet om de overdracht van de school aan de gemeente vorm te geven. Er is echter meer. In een interview in de ‘Ter Apeler Courant’ van oktober 1988 verklaart de nieuwe rector, dat de RSG de negentiger jaren in zou moeten

gaan met een ‘interregionale voorbeeldfunctie’. Sakkers wil de rol van ouders uitbreiden waarbij het voor hem vooral gaat om de ouders beter bekend te maken met het modern onderwijs, zodat er een beter begrip ontstaat tussen ouder en kind. Het derde speerpunt van Sakkers is de versoepeling van de overgang van de basisschool naar de brugklas.

Daarnaast staan er ook enkele verbouwingen op de agenda. Zo wordt ten behoeve van de LHNO afdeling een grootkeuken neergezet op de plaats van de afgekeurde gymnastiekzaal. De keuken wordt in januari 1989 geopend door burgemeester Euverink (gehuld in een heus kokspak). Ook is er in dat jaar een modern practicumlokaal voor scheikunde ingericht.

De belangrijkste opdracht voor Sakkers is evenwel de overdracht. Al een maand na zijn aantreden ligt er een discussienota klaar over ‘de aanstaande overdracht van onze R.S.G. naar een regionaal bevoegd gezag’. Het is een technisch stuk waarin de bestuurlijke mogelijkheden op een rij worden gezet, maar ook ingegaan wordt op de kwesties van stichting, personeelsbeleid, ‘onderwijskundig-organisatorische vormgeving’, leerlingenbeleid, salarisadministratie, enz.

Luchtfoto 2010

Al heel snel tekent zich binnen de school een voorkeur af voor een zo groot mogelijke zelfstandigheid van de school. De schoolleiding, de MR en de ouderraad pleiten voor een bestuur bestaande uit leden van de gemeente Vlagtwedde, de Veenkoloniale Boerenbond en de Stichting Ouderbelangen. Een dergelijk bestuur zou dan zowel onderwijskundige, financiële en bestuurlijke expertise met zich meebrengen. Bovendien is op deze manier ook de koppeling met de regio gewaarborgd, voor de RSG als regioschool een zeer belangrijk aspect. De burgemeester van de gemeente Vlagtwedde zou dan voorzitter van het bestuur moeten worden.

Met dit voorstel gaat Sakkers de gesprekken in met de gemeente en het Ministerie van Onderwijs en Wetenschappen. In mei 1989 wordt besloten om een stuurgroep en een werkgroep in het leven te roepen: De SORTA (Stuurgroep Overdracht Rijksscholengemeenschap Ter Apel) onder voorzitterschap van Burgemeester Euverink en de WORTA (Wergroep Overdracht Rijksscholengemeenschap Ter Apel) onder voorzitterschap van rector Sakkers. De taak van beide groepen is om het ministerie te adviseren over de uitvoering van de overdracht en over de meest gewenst bestuursvorm. Dit is niet de plaats om uitgebreid op de bijeenkomsten van deze groepen in te gaan, daarvoor is een en

ander te technisch van aard. De belangrijkste uitkomsten van hun werkzaamheden dienen uiteraard wel vermeld te worden.

De adviezen van de SORTA zijn – kort geformuleerd – als volgt:

- De overdracht vindt plaats per 1 januari 1992.
- De school krijgt als naam 'Regionale Scholengemeenschap Ter Apel'. In afgekorte vorm ('RSG Ter Apel') verandert de naam dus niet.
- Met betrekking tot de overdracht van het gebouw en schoolterrein worden nadere afspraken gemaakt over de werkzaamheden die uitgevoerd dienen te worden. Er is daarvoor een onderhoudsrapport opgesteld.
- Wat de bestuursvorm betreft, wordt gekozen voor de constructie van de 'bestuurscommissie ex. artikel 61 e.v. van de grondwet'. Met deze vorm opteert de S.O.R.T.A. voor een zo groot mogelijke zelfstandigheid van de school. Er wordt voorgesteld naast gemeentebestuurders ook andere deskundigen deel te laten uitmaken van het bestuur.
- Twee ingrijpende bevoegdheden blijven voorbehouden aan het gemeentebestuur, namelijk die van het beschikkingsrecht van de school (de stichting, fusie en derge-

lijke) en die van het budgetrecht (financiële huishouding).

- De samenstelling van de bestuurscommissie is als volgt:
  - De burgemeester is voorzitter
  - De wethouder van onderwijs is vicevoorzitter
  - Een lid wordt aangewezen op voordracht van B&W
  - Twee leden worden aangewezen op voordracht van de Stichting Ouderbelangen
  - Een lid wordt aangewezen op voordracht van de Drents- en Veenkoloniale Landbouwenootschap
  - Een lid wordt aangewezen op voordracht van het personeel van de school (via de MR)

Op 3 oktober wordt het advies aan het gemeentebestuur voorgelegd en kort daarna aangenomen. Ook het Ministerie gaat akkoord, waardoor de overdracht per 1 januari 1992 een feit wordt. De 'Rijksscholengemeenschap Ter Apel' bestaat niet meer, Ter Apel heeft nu een 'Regionale Scholengemeenschap'.

Bij de overdracht worden ook mooie afspraken gemaakt over de gebouwsituatie. De (M).U.L.O.-school aan de Bentlagestraat wordt door de overheid overgedragen aan de gemeente. In ruil daarvoor wordt er met financiële steun van het Rijk een vleugel met kantine en lokalen aan het monument gebouwd. De kantine wordt gebouwd in 1991. Architect G.W. Koekkoek uit Almere is de ontwerper. Ook het tweede deel met lokalen dat twee jaar later gereed komt, is van zijn hand. Koekkoek kiest voor een gebouw dat heel anders is dan het monument van Westerhout. Voor Koekkoek is het een bewuste keuze om niet de Amsterdamse Stijl te herhalen. Wel kiest hij bij de kantine voor reflecterende ramen, zodat het monument weerspiegeld wordt in het nieuwe gebouw. De nieuwe vleugel wordt in het schooljaar 1993-1994 volledig in gebruik genomen.

Tegelijkertijd is er bij de komst van Sakkers een zorgwekkende ontwikkeling op school gaande. Het leerlingenaantal daalt. De MR en de schoolleiding vrezen dat binnen een klein aantal jaren het aantal leerlingen onder de opheffingsnorm van 570 zal zakken. Een provinciaal rapport ('Spreidingsplan Voortgezet Onderwijs van de Provincie Groningen'),

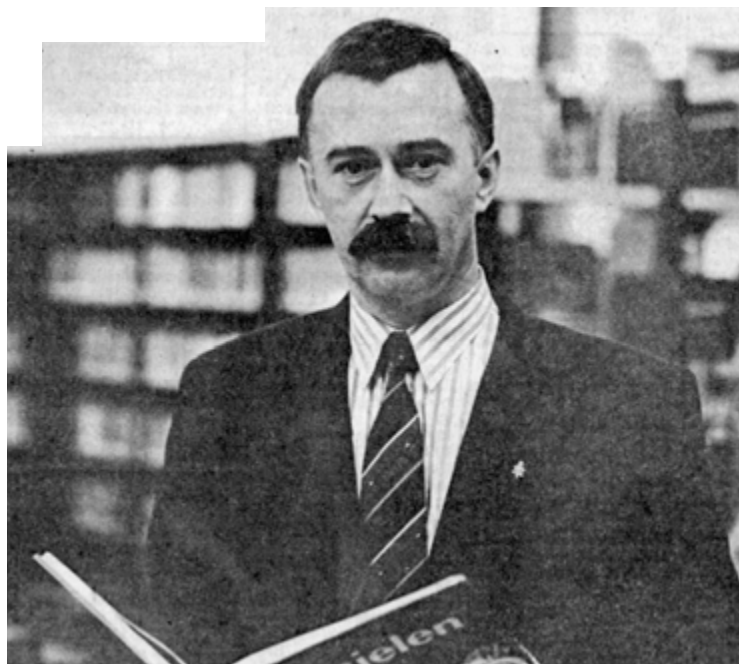
maar ook de eigen prognoses voorspellen dat al aan het begin van de jaren negentig de situatie alarmerend zou kunnen zijn.

Een complicerende factor daarbij is de wens van Stadskanaal om een Atheneum-afdeling aan de openbare school aldaar toe te voegen. Er wordt in een brief (van januari 1988) van de MR aan de heer Oskamp van het Ministerie zelfs gesproken over pogingen op hoger niveau om een fusie tussen het openbaar onderwijs in Stadskanaal en Ter Apel te bewerkstelligen. De MR van de RSG is (natuurlijk?) fel tegen een dergelijke fusie en tegen de concurrentie van een openbare Atheneum zo dicht bij.

Als oplossing voor de problematiek van de leerlingaantallen stelt de MR voor dat de school een actiever wervingsbeleid gaat voeren en meer aandacht gaat besteden aan de 'zorg' voor leerlingen en de 'leerlingvriendelijkheid' van de school. De school schijnt een imago bij ouders te hebben dat in dit opzicht niet zo positief is. De geschiedenis lijkt zich te herhalen. Herkennen we immers in deze signalen niet de signalen die in de jaren vijftig werden afgegeven omtrent de daling van leerlingenaantallen en het verwijt dat de school niet 'leerlingvriendelijk' zou zijn?

Op 30 september 1989 verschijnt een artikel in het Nieuwsblad van het Noorden waarin een andere oplossing centraal staat voor de leerlingendaling. Onder de kop 'Rel op

Rector Alexander Sakkers

til Oost-Groningen over plan scholenfusie' wordt een fusie voorgesteld tussen de scholen in Stadskanaal en Ter Apel. Staatssecretaris van Onderwijs Ginjaar meent dat de stichting van een derde atheneum in de regio, gezien een dalende leerlingenstroom, niet gewenst is. Ze vindt echter wel dat een gemeente als Stadskanaal een openbare Atheneum kan claimen. Haar voorstel is daarom om de RSG Ter Apel te laten fuseren met de Openbare Scholengemeenschap in Stadskanaal. Het voorstel wordt gesteund door gedeputeerde Vos, die in het artikel zegt dat dit 'de enige manier is' om tot 'een goed aanbod van scholingsmogelijkheden' te komen. Het voedingsgebied van de RSG is volgens Vos te klein geworden ('door de zuigkracht van Emmen'). Sakkers en burgemeester Euverink verwerpen elk voorstel in deze richting. Ze krijgen daarbij steun van de rector van Ubbo Emmius, de heer Blok, die denkt dat een fusie nog meer leerlingen naar Emmen zal jagen. Hij prijst daarbij ook de RSG. Het heeft namelijk volgens hem 'een goed functionerend geheel' opgebouwd.

Helaas beschikken we niet over informatie over het vervolg van deze discussie. Voor zover we kunnen overzien is een dergelijke fusie nooit een 'echt' thema geworden. De Gedeputeerde Staten van de provincie Groningen hebben zich vanaf de aanvraag eind jaren tachtig achter een Atheneum-afdeling in Stadskanaal gesteld. Uiteindelijk wordt de Openbare Scholengemeenschap Stadskanaal (die dan Comenius College heet) per 1 augustus 1992 uitgebreid met een Atheneum. Dit,

ondanks felle protesten van de RSG Ter Apel en Ubbo Emmius in Stadskanaal.

Zoals gezegd zijn de leerlingenaantallen in de jaren tachtig dalende. In het schooljaar 1982/1983 heeft de school 746 leerlingen. Leerlingen komen dan nog steeds uit plaatsen als Musselkanaal, Roswinkel, Sellingen, Vlagtwedde en Valthermond, maar ook uit Mussel, Emmercompascuum, Veerlerveen en Vriesche-loo. Drie jaar later telt de RSG meer dan 80 leerlingen minder (663). Vanaf het schooljaar 1986-1987 kunnen we de LHNO leerlingen meetellen en is de groei van de school op dat moment daaraan te danken. De RSG heeft in dat schooljaar 727 leerlingen. Het kan een vrij dramatische val echter niet verhullen. Op 1 september 1988 is de school teruggezakt naar 657 leerlingen. De daling lijkt vooral te maken te hebben met een terugloop van potentiële leerling in het voedingsgebied. De hele regio kampt met een terugloop van kinderen in deze leeftijd. Daarnaast steekt bij ouders toch ook weer het beeld op van de RSG Ter Apel als een elitaire, afstandelijke, misschien wel kind- onvriendelijke, school.

Het zijn waarschijnlijk ontwikkelingen als deze, samen met prognoses van het Ministerie van Onderwijs (die leerlingaantallen van 510 tot 540 laten zien voor het schooljaar 1994/1995), die Sakkers aan het denken zetten. Hij overweegt zelfs een fusie. Niet met het openbaar onderwijs Stadskanaal, wel met de Christelijke Mavo 'de Akker' aan de Heemker Akkerstraat.

Afscheid van wiskundeleraar Wierenga met ludieke act in de nieuwe kantine.

Conrector Smid in oorlogskleuren tijdens een liefdadigheidsactie

Het is niet onmogelijk dat de gesprekken hierover op initiatief van de Mavo tot stand zijn gekomen. 'De Akker' heeft immers ook met een terugloop van leerlingen te maken. Sakkers vindt bij zijn pogingen om de discussie hierover te openen geen draagvlak binnen de school. De angst van het personeel van de RSG is dat jongere collega's hun baan verliezen door de fusie. De gesprekken kennen dan ook geen vervolg, waardoor 'De Akker' uiteindelijk de poorten moet sluiten op 1 augustus 1992. In een interview in het Nieuwsblad van het Noorden over de sluiting maakt directeur Hilberdink van de Mavo school duidelijk heel teleurgesteld te zijn in de houding van de RSG, die 'de Akker' in de kou heeft laten staan. Hij adviseert de ouders van zijn leerlingen dan ook vooral om hun kinderen naar een christelijke school in Emmen of Musselkanaal te sturen.

Vermeldenswaardig is de oprichting van een leerlingenvereniging gedurende het schooljaar 1988 – 1989. Op 11 oktober installeert Sakkers het eerste bestuur van 'Gaudeamus' zoals de vereniging gaat heten. De bedoeling is om leerlingen mee te laten praten over activiteiten buiten de les om. 'Gaudeamus' kan volgens Sakkers het best vergeleken worden met een studentenvereniging: het organiseert recreatie-, cultuur- en sportactiviteiten. Liezet Hemmen is de eerste voorzitter. De vereniging zet enthousiast in. Al snel worden de eerste activiteiten georganiseerd. Zo is er op 15 december 1989 een 'Dansavond' in samenwerking met dansschool Bram van den Berg. Vier maanden later is er een bonte avond in het Boschhuis en in mei 1990 wordt er een lezing georganiseerd van Dick Wolf over Ter Apel en omgeving in de Tweede Wereldoorlog.

In september 1990 treffen we 58 personeelsleden op school aan. De schoolleiding bestaat dan uit twee personen, maar wordt ondersteund door coördinatoren. In 1991 versterkt mevrouw Vuurboom – Mencke de directie. Zij wordt conrector brugklassen en lhno. De heer Smid, die zoveel heeft bijgedragen aan de school, maar vooral op veel leerlingen een onuitwisbare indruk heeft achterlaten als de zeer aanwezige "kapitein" van het B-gebouw, heeft in september 1989 afscheid genomen.

De schoolgids vermeldt de volgende personen in 1991 (we hanteren de schrijfwijze van de gids):

SCHOOLEIDING

Drs. A.B. Sakkers - rector
Drs. D.J. Schipper - conrector
 Atheneum- Havo – Mavo
Mw. G.A.M. Vuurboom- Mencke - conrector Brugklassen en Lhno

COÖRDINATOREN

R. van Eek - coördinator onderbouw
R.W. Krikke - coördinator mavo/ havo/vwo -
Mw. A. Hemmes - coördinator Vbo-Lhno

SCHOOLEKANEN

Tj. Bosklopper - Onderbouw en Mavo
Th. W. v.d. Laar - Havo en VWO
Mw. A. Hemmes - Vbo en Lhno

DOCENTEN

Mevr. P.G. Ament –Gelderman - ne
H.H. de Boer - et, hr, hk
J. den Boer - mu, ne
Mevr. D. Bokhoven- van Oosten - hv, gk
Mevr. W.M. Bosch- Bergsma - gs
Tj. Bosklopper - hk, en
Drs. K.J.D. Doornbos - sk
R. van Eek - te
Drs. L.P. Elting - en
P.Fokkema - fa
H.J. Freije - na
Drs. J. Groen - gs -
Mevr. A. Hemmes - gk, hhk
K.M.F. Heijman - na, sk
G. Hoiting - lo
Drs. M. Jipping - ec
W.J. Kamerbeek - wi
H. Kamstra - bi, ne
Drs. E. Kemkers - bi
R.W. Krikke - ak
Th. W. van der Laar - hv, ml
Mevr. J. de Lange - tn
Mevr. A. Leenstra- Welleman - ne
H.J. Oolders - du

Drs. J.P. Posthumus - ak
H.P.Prins - du
Mevr. G. Reijmerink – Kamst - fa
Mevr. Dra. S. Rozeboom - fa
D. Stubbe - lo
H. Tieben - ne
Mevr. T.C. van Timmeren- Muilman - lo
Mevr. G.A.M. Vuurboom- Mencke - ne, sk, bi, kdn
A.Wagt - gs, bi, hk
W.M. Weits - hv, tn
M. Westerink - ne, ml
H. Wierenga - wi
H.E. Willems - wi, hk
Drs. J. van Winsum - en
H.H. Woldendorp - ne
K.Y. Wijnia - wi
J.L. Wijshake - en
B.L.G. de Wit - lo

ADMINISTRATIE

W.R.H.Egges - administrateur
Mevr. M. Schimmel – Heidema - adm. ambtenaar
P. van Vondel - adm. ambtenaar
H.Wams - adm. medewerker

CONCIERGES

B.J. Bruinsma - *J.B. Wolbers*

TECHNISCH ONDERWIJS ASSISTENTEN

J.H. Huiting
J. Schuten

RIJKSAMBTENAAR

A. Schrik

BIBLIOTHECARIS

J.Lambeek

KANTINEBEHEERDER

J.Smid

OFFSETDRUKKER

L.H.Dekker

Het rectorchap van Alexander Sakkers neemt in 1993 een onverwachte wending. Betrokken bij de politiek als Statenlid voor de VVD, staat hij voor deze partij als eerste kandidaat op de lijst om gedeputeerde Johan Remkes van de provincie Groningen op te volgen. Remkes wordt in september van dat jaar lid van de Tweede Kamer. Sakkers wordt in november 1993 gedeputeerde voor Economische Zaken. Hij zal zijn carrière nog meer glans geven door later burgemeester van Heerlen en Eindhoven te worden.

De opvolging van Sakkers ligt wat ingewikkeld. Sakkers krijgt namelijk 'imperatief verlof', wat inhoudt dat hij geen opvolger krijgt, maar een tijdelijke vervanger. Het komt er op neer dat wanneer Sakkers stopt als gedeputeerde, hij terugkeert als rector aan de school.

Er wordt daarom in oktober 1993 een advertentie in de krant geplaatst met een oproep voor 'een waarnemend rector'. Uit de rij van kandidaten kiest de benoemingsadviescommissie voor Martinus van Hoorn. Van Hoorn neemt de school mee naar het jaar 2000.

Henk Dekker

EEN DAG VAN ONTMOETING EN WEERZIEN (REUNIE 1994)

Een dag van ontmoeting en weerzien moest het volgens de aankondiging die ik kreeg, worden. Wel dat is het geworden, of was het meer na ruim 25 jaar een soort herhalingsoefening. Na die prachtige brief die ik met tranen in de ogen van het lachen telefonisch aan Michiel T. had voorgelezen was het voor ons duidelijk, we gaan en we zien wel.

De reünie begon eigenlijk al een paar maanden eerder. Met Arthur R. die in mijn oude geboorteplaats Amersfoort woont had ik afgesproken dat wij eens lekker zouden gaan stappen in die stad. Het werd een dolle avond met lekker eten en veel drank. Prachtige verhalen hadden we elkaar te vertellen, zowel over onze tijd in Ter Apel, maar ook over onze gezamenlijke tijd in onze studentenstad Utrecht. Later op de avond toen we licht aangeschoten naar het station liepen moest Arthur regelmatig mij verhinderen dat ik bij voor hem volstrekt onbekende adressen aan zou bellen. Dan dacht ik weer een huis gevonden te hebben waar een oud vriendinnetje van mij gewoond zou hebben. Hoe dan ook die avond was een waardig begin van ons voornemen om naar Ter Apel te gaan. Helaas, op het laatste moment zei Arthur af.

Dat was jammer, want hij heeft heel wat gemist zoals al die internaterlingen die er niet zijn geweest, heel wat gemist hebben. Maar als je niet weet wat je mist, dan mis je het ook niet. Voor mij is het duidelijk: ik zou die dag en avond in Ter Apel niet gemist willen hebben. We hebben iedereen gezien, gehoord en gezoend die we graag nog eens een keer wilden zien en zoenen. Nu eindelijk na 25 jaar konden we die meisjes een zoen geven en tegen ze zeggen dat we

ooit nog eens verliefd op ze waren geweest zonder dat ze dat ooit geweten hadden.

Toen Michiel T. en ik in de grote tent achter de H.B.S. verschenen was het romantische harmonie orkest al verdwenen. Daarvoor in de plaats waren 1500 mensen. Dat hadden we niet verwacht. Wat moesten we hier eigenlijk in deze mensen massa, in deze hitte. Maar algauw zagen we een bordje 1965 hangen. Laten we maar eens gaan kijken, zeiden we tegen elkaar, naar het Boschhuis gaan kunnen we altijd nog. Nu onder dat bordje zaten zo'n beetje al onze vrouwelijke klasgenoten. We wisten niet wat we zagen. Wat een begroeting volgde. Gerda H., Jantje K. Harma V. uit Vancouver, Dieta B., Sieneke uit Genève die ik ooit nog eens uit een sloot gered had. En uit mijn U.L.O. periode Corry J., waarmee ik 1961 naar mijn eerste internaatfeest ging. En dan opeens de beeldschone Amy E., de nicht van mijn achternicht uit Roswinkel. Zij was toen al heel bijzonder, maar oh zo afstandelijk. Nu was ze zeer expressief en praatte honderd uit. En dan opeens een schreeuw van herkenning, "daar zijn ze". Michiel en ik keerden ons verbaasd om. Twee dames omhelsden ons: het zijn de twee zusjes waarmee we in de laatste maanden van 1965 zo veel plezier mee gehad hadden, in de Posthoorn op de muziek van de plaatselijke popgroep The Marvins. Het is duidelijk: onze dag kan niet meer stuk.

Een groot deel van de middag wordt dan ook doorgebracht met Henny en Bea. Ik ga met beide op onderzoekstocht naar de U.L.O.. Het gebouw is niet veranderd. Zelfs de lange tafel in de leraars-

kamer staat er nog. Een heel jaar lang heb ik daar elke dag wiskundeles gehad van de heer Deelstra. Deelstra was een merkwaardige man, soms zo onbehouwen als een boer en dan weer bijna filosofisch. Als hij ons de sommen niet kon uitleggen dan fluisterden we zachtjes in zijn oor dat ie maar eens een hulplijntje van A naar C moest trekken. Hij was dan een kwartiertje zoet en kwam met wat hulp dan meestal tot een goede oplossing. De Franse les van de heer Deelstra was helemaal bijzonder, met zijn Gronings accent werd ons de Franse uitspraak bij gebracht, waarbij hij regelmatig door Iwan M. op charmante wijze werd gecorrigeerd. Onwillekeurig moet ik ook terugdenken aan de heer Liefhebber, we waren als de dood voor hem, aan de andere kant was het een schat van een man. Als je tien tien gehaald had, kreeg je een Kwatta reep. Ik heb het nooit beleefd.

Hierna terug naar de H.B.S. en door naar het Boschhuis. Als ik met Bea om het oude internaat heen loop, zien we een deur openstaan, dus naar binnen. Helaas zijn de deuren van onze oude kamers op slot. De akoestiek in de gang is nog hetzelfde. Hoe vaak hebben we hier niet "Uhuru Arica, freedom first" gezongen, ons zelf begeleidend op omgekeerde prullenmanden die we als een tam tam tussen onze benen klemden. Hier in dit internaat heb ik vier intensieve jaren doorgemaakt. Van puber tot bijna volwassen, maar gelukkig hebben we hier geleerd dat je eigenlijk altijd een beetje puber moet blijven. De heer Weiss, de onderdirecteur, had daar dan ook vaak wat moeite mee daar we zelfs nog in de 5de klas van de H.B.S. ons gedroegen als jonge honden.

Willem Weiss was voor ons eigenlijk de rots in de branding, feitelijk leidde hij het internaat. Hij zorgde dat alles geregeld was zoals het geregeld moest zijn. Veel heb ik met hem op mijn kamer gepraat over moderne literatuur en muziek. Veel steun heb ik van hem gehad als we weer eens een paar moeilijke repetities hadden. Hij zorgde er voor dat we doorzetten. Nog vele jaren na mijn Ter Apel-periode heb ik contact met hem gehouden. De laatste keer dat ik hem sprak was op de kleine reünie in het Boschhuis. We hebben toen afgesproken dat hij gauw eens zou komen logeren. Groot was dan ook de schok toen ik opeens in juli in de NRC zijn overlijdensbericht las. Verongelukt in de Alpen in Zwitserland en wel zo vlak voor de reünie in september.

Hierna door het park langs het klooster naar het Boschhuis. Dit stukje Ter Apel is werkelijk uniek, zo

mooi en ook zo onveranderd. Ook de sfeer in het café van het Boschhuis is niet veranderd. Ik hoop dat ze die verschrikkelijk lelijke kleedjes op de tafels altijd zullen houden. Opvallend is ook dat de leestafel en het zitje bij de haard in al die jaren veranderd zijn.

Als ik een schroevendraaier bij me had gehad, dan had ik nu eindelijk het bordje HEEREN van het toilet gesloopt.

Weer terug naar de feesttent en alweer nieuwe ontmoetingen; Toosje W. en dan opeens Joke D. Zij zat bij mij in de klas op de U.L.O.; we waren allemaal verliefd op haar. Dat moesten we ook wel zijn, zij leek in die tijd sprekend op B.B.. En ook nu is ze nog steeds prachtig. Eindelijk na zo veel jaren komt een jongensdroom uit, ik mag haar zoenen.

Na een koude hap vlees welke ik maar voor gezien laat en veel bier treedt de band aan. Helaas geen al te beste band, maar wel hard. Dus maar weer naar de bar voor bier en langzaam maar zeker word ik schor. Na een vreselijke ordinaire jodel act verdwijnen velen naar het Boschhuis. Michiel en ik besluiten met Henny en Bea te blijven. De rest van de avond swingen we alsof we nog steeds 19 jaar zijn. Het gaat ons al zeg ik het zelf, nog goed af.

Als we later op de avond de twee zusjes ter afscheid een zoen geven staat er iemand met een zaklantaarn naar ons te schijnen. Maakt u zich niet bezorgd, we gedragen ons netter dan 25 jaar geleden.

Zo eindigt een dag zoals we ze vroeger ook wel daar in Ter Apel beleefden.

De volgende ochtend nog wat katterig van de wijn, die we nog laat in Emmen in een kroeg hebben zitten drinken besluiten Michiel en ik toch nog even een kopje koffie te drinken in het Boschhuis. Net als we Ter Apel binnen rijden hoor ik op de radio dat de jazztrompetist Miles Davis is overleden. Miles was misschien van alle fantastische jazzmuzikanten waar ik van hou wel de grootste, hij heeft in ieder geval tot op de dag van vandaag veel voor mij betekend. Nu ik dit zit te typen klinkt zijn schitterende muziek in mijn kamer. Miles' plaat Kind of Blue heb ik gedurende de vier jaar internaat bijna dagelijks gedraaid. Als ik het niet meer zag zitten dan wel verliefd was op één van de vele toen vaak onbereikbare meisjes, dan was er altijd Miles Davis met zijn melancholieke, maar vaak ook zo erotische klank uit zijn trompet. Merkwaardig dat hij juist nu moet doodgaan.

Na de koffie gaat Michiel terug naar huis, ik besluit om nog even naar de oude spoordijk te gaan. Zijn de eiken er nog waar ik zomers tegen aanzat, lekker in de zon? De vorige keer heb ik ze alleen maar in het donker gezien. En toen regende het trouwens ook nog zo dat het goot. De eiken zijn er nog, trouwens het hele bos is er nog. Feilloos weet ik de wegen zwerf een uurtje rond. Ik ging de eerste jaren elke zondag een stuk lopen door de bossen en zong dan vaak hardop allerlei jazz improvisaties.

Als ik tot slot een steen van de oude spoordijk op-raap en besluit om deze naar huis mee te nemen valt definitief het doek over dit bijzondere weekend.

Een besluit staat echter vast, over 10 jaar zijn we er weer!

Rob Jansen, Najaar 1991

DE 100.000 TRAUMA'S-SHOW...

In 1991 werd in het kader van de reünie-activiteiten van dat jaar in Hotel Boschhuis in Ter Apel tweemaal een revue opgevoerd door leerlingen en docenten die de werktitel de '100.000 trauma's-show' kreeg.

Het idee was, dat gedurende het 70-jarig bestaan van de RSG Ter Apel er inmiddels wel zoveel leerlingen en oud-leerlingen met een 'RSG-trauma' moesten rondlopen dat het tijd werd als schoolorganisatie de hand 'in eigen boezem' te steken. Om die reden droeg presentator Rob van Eek dan ook een merkwaardig pak met een derde arm die letterlijk 'in eigen boezem' stak.

De avond bestond uit een bonte aaneenschakeling van nieuwsfeiten betreffende de voorafgaande decennia voorgelezen door Paul Fokkema wiens stem daarbij als 'voice over' dienst deed bij stilstaande en bewegende beelden die op een groot scherm werden geprojecteerd. Per decennium werden er vervolgens gasten ten tonele gevoerd die hun zegje deden over hun ervaringen als leerlingen van de RSG Ter Apel. Ze werden geïnterviewd door presentator Van Eek die met veel begrip en humor de laster en achterklap pareerde. Als 'goedmaker' mochten de gasten daarna een (muzikale) wens naar voren bren-

gen die zo goed en zo kwaad dat ging aansluitend werd vervuld.

Er werd die avonden gezongen, gedanst en gegymd op het toneel van het Boschhuis dat het een lieve lust was, waarbij steeds werd getracht de sfeer van het betreffende decennium te treffen. Hoogtepunt daarbij was volgens velen de vooroorlogse gymles waarbij een groepje docenten onder de strakke leiding van gymdocent Theo van der Laar een 'turnles van wel-er' deed herleven.

De vrijdagavond verliep voorbeeldig, de zaterdagavond daarentegen was het publiek nogal rumoerig wellicht samenhangend met de 'tap' die achter in de zaal stond opgesteld. Op een gegeven moment achtte de toenmalige rector

Alexander Sakkers vond het zelfs nodig om persoonlijk op het toneel te verschijnen om vandaar het roerig volkje achter in de zaal tot rust te manen. Op dat moment toch enigszins een domper voor allen, docenten en leerlingen, die zich zozeer hadden ingezet om deze avonden tot een succes te maken.

Harrie Woldendorp

Personeel ten tijde van Sakkers op het mooiste plekje van de school.

Leerlingen tijdens de uitwisseling met de partnergemeente in Polen (1992)

